

[Glistrup]

eneste sagligt rigtige og moralsk forsvarlige at stemme ja til det forslag, som her er fremsat, og over for denne katastrofesituation, som de gamle partier har bragt landet ud i, kan det ikke nytte noget at komme med det, som f.eks. makkerparret fru Annelise Gotfredsen og hr. Bernhard Baunsgaard kørte så rørstrømsk her i dag om, hvad rolle denne kulturscene har spillet ned gennem tiden, vel specielt for den storkøbenhavnske befolkning, i retning af at udvikle dansk kultur. Det er da højst sandsynligt, at nationalscenen har gjort en gevaldig gavn i fortiden, på samme måde som gaslygterne i Grønnegade også var i allerhøjeste grad noget værdifuldt i fortiden, og diligenen, der bragte H. C. Andersen til Skagen, da Anna Ancher blev født, og hvad der ellers har været af mærkelige ting, som er sket ned gennem tiden. Men det kan bare ikke nytte noget at tro, at den danske stat har råd til at fortsætte på denne måde. Den danske stat spiller fuldstændig fandango med de økonomiske naturlove i disse år, og derfor er det ikke fremskridtspartiets forslag, vi behandler, det er nødvendighedens forslag, og når man ikke vil høre i tide, ja, så kommer man til at føle i løbet af nogle år.

Men dertil kommer så, at jo mere man beskæftiger sig med Det kgl. Teater i nutiden i stedet for som f.eks. hr. Bernhard Baunsgaard at svælge i fortiden, jo grimmere stank kommer man faktisk ud for, hvad enten det er forholdene på arbejdspladsen, der kun kan sammenlignes med, hvordan engelske fagforeninger var ved at køre England i sæk i 1950'erne og 1960'erne på grund af den fuldstændig fantastisk usaglige og hensynsløse måde, man behandler sin arbejdsplads på, eller man begynder at se på, hvordan dette teater, der engang for 270 år siden var det eneste teater, vi havde i Danmark, nu blot er ét blandt mange teatre, ét sted blandt mange steder, hvor modersmålet får lov til at trives og udvikle sig.

Fru Ingerlise Koefoed troede, at det var disse forhold, der var vores påskud til at genfremsætte forslaget. Nej, det er det ikke. Hvis man endelig skulle tage noget aktuelt, så er det, at Det kgl. Teaters ombygning ret givet vil komme til at spille en tilsvarende rolle i 1990'ernes debat, som postterminalens ombygning med tilhørende kommissionsdomstol o.lign. spiller her i 1980'ernes debat,

og derfor er der al mulig grund til, at vågne oppositionspartier – eller rettere sagt det vågne oppositionsparti, vi har her i salen – bringer denne sag frem til beskuelse med jævnlige mellemrum, sådan så man simpelt hen i Folketingstidende sort på hvidt får afsløret, hvilken overfladiskhed og arrogance der f.eks. prægede partiet venstres ordførertale i denne sag, hvordan f.eks. formanden for Det kgl. Teaters tilsynsråd på et tidspunkt, da man endnu kunne undgå, at den store skandale indtrådte, i den grad var aldeles himmelråbende ligeglad med sit ansvar og bare kom med en enkelt afvisende sætning.

Der er god grund til at have ført en debat som den, vi har ført i dag, og så kom der jo det lille tillægsbarn ud mellem kulturministerens ribben, at hun havde hørt, at jeg et eller andet sted skulle have sagt om hende, at hun var den, som havde skuffet mig mest blandt de 21 ministre. Jeg skal da meget gerne give hende den trøst, at hvis hun slog kilden efter, ville hun opdage, at der i den næste linje står, at hun faktisk også er den, som jeg har den største forhåbning til med hensyn til fremtiden, fordi vi jo kender hende som en langsom starter, og det håber vi ikke bare gælder hendes folketingskarriere, men også kommer til at gælde hendes ministerkarriere, så det var altså ikke helt så uvenligt i sin helhed, som kulturministeren selv fremstillede det. Det tør dog nok siges at være et biprodukt af debatten her i dag. Det afgørende er, at den danske stat ikke har råd til at fortsætte med udgifter på det niveau, som den danske stat kører sin udgiftspolitik på. Herunder har man heller ikke råd til at fortsætte denne ombygning, som der efter alt at dømme ikke kommer noget godt ud af.

(Kort bemærkning).

Mette Madsen (V):

Da hr. Glistrup pludselig nævnedes ordet Grønnegade, blev jeg så glad, for jeg troede, at så ville man dog gå tilbage til rødderne for Det kgl. Teater og fortælle, hvad der udsprang af Grønnegadetiden. Men hr. Glistrup blev ved gaslygterne.

I stedet for kunne vi jo have mindedes, at dette teater, der lå i Grønnegade, det første danske teater, vi havde her i landet, i sin korte, glørværdige, 6-årige periode bestilte og spillede bogstavelig talt alle Ludvig Holbergs